

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3648/2020
26.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верослав Гарић, адвокат из ..., против тужене Комерцијалне банке АД из Београда, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 789/19 од 28.04.2020. године, у седници од 26.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 789/19 од 28.04.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 789/19 од 28.04.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 1256/2018 од 13.05.2019. године, ставом првим изреке тужена је обавезана да тужиоцу на име стицања без основа плати 21.105,38 динара са законском затезном каматом од 02.03.2009. године до исплате. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 30.988,44 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Гж 789/19 од 28.04.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужена је благовремено поднела ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1 Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 87/18). Наиме, побијана пресуда донета је у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године, према коме

банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којим се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита, или који су познати на дан обрачуна и које је банка обрачунала кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и у процентуалном износу, а наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

У тужби поднетој суду 16.10.2018. године, вредност предмета спора је означена на 21.105,38 динара.

С обзиром на наведено, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у спору мале вредности.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић